

Mechiat Zina

szabadíts meg a gonosztól

És mi mégis tegezzük a mi urunkat, pedig az megszabadítá minket, s a gonoszoknak szemét betapasztá, fülét betapasztá. Az ember in máron nem hall, nem lát, szabadulást nem nyer. Az ő országa a fáknak törzsében és levelében lakozik, a vesszők magasodásában, és a napnak kelésében. De mi bennünk csak az úr meghittsége vert tanyát, és kiokádta a mi gonoszságunkat is. Így hát szemünk betapsztatik, fülünk betapsztatik, hogy ne lássunk és ne halljunk mi semmit, s feloldozást ne kapjunk. A bűnök fuldokolnak ereinkben, és vérünk forrása mormolá, „szabadíts meg minket ó uram, szabadíts meg a gonosztól, te vagy a mi atyánk és urunk, szabadíts meg minket”. De vérünk forrását csak mi halljuk, s énekünk éneke a leghalkabb mormolássá szelídül. Szerelmünk szemünk pillái alá bujék, jóságunk szívünk mögé rejtezik. Csak a bűnünkön osztozunk, csak a bűnünkön osztozunk. Nem krisztus vére már a bor, de a sátáné. A mi istenünket most már magázni kellene, magázni kellene, mert elbújt az a felhők mögé, mint ahogyan az urak az irodai asztalok mögé, már nem látjuk annak atyai szemeit, nem lehel az ránk igaz szépséget, s nem szabadít meg, nem szabadít meg, nem szabadít meg sem a gonosztól, sem önmagától. Az idegen, az idegen, az idegen Úr. Szenteltesék meg a maga neve, jöjjön el az ön országa.

Jánosfalva szép helyen van

Esett, esett, rendületlen gyöngyök, jaj csak el ne guruljak én is, el ne guruljak én is, elgurulnék én veletek, de nem tőletek, nem görögnék be a sárba, csak a magyar magdi citerájába, oda görögnék be, görögnék be, meg görögnék ki, mint a hangok, azok a hangok, amik jöttek és megütöttek, amik a szájából jöttek meg a szeméből, amikor énekelte hogy ne tudja meg soha senki mért fáj az ő szíve, ne tudja meg soha senki hogy még mindig valakire vár. kire vár kire vár, ki tudja, de addig énekel ő meg táncol, meg hűtőalkatrészből csinál biciklipumpát, de azért valami ott sikamlík a szemei mögött, valami, valami amiből én érzem, én olyan nagyon érzem hogy azért valami még sincsen olyan jól, még sincsen olyan jól. Béla bácsi jól van-e, Béla bácsi jól van-e? az a béla bácsi, aki raccsol, és rádiót készít, egy ruhaszáritóra erősített neoncső alatt, és danonászik, meg mondja a csivavájának, hogy gyere gyönyörűm, edd meg a lányokat. nem evett meg minket a kis patkány, tovább mentünk hát, megmáztuk szemünkkel a malmot, meg a kamerával, megmáztak minket a galambok onnan fönről, csak ültek fölöttünk a drótokon, aztán elrepültek azok is, a piros kakas meg kergette a fehér birkát. hát így. hát így kaptam én ajándékba faforgácsot meg rézlapokat. hát így sírtam én el magamat a kocsiban. mert a magdi, meg a manyi mama a babájával és a nagykájával, meg a józsibácsi, aki számaron akart disszidálni. mert ők olyan nagyon gyönyörűek voltak.